

Debreczeny György

Thomas Bernhard nyomán

nem mondom úgyse

utolsó tíz frankomat
zsebre vágta a koldus
számolgom pénzem a lépcsőn
s ha délben halok meg
szegényen halok meg

az elveszett városban
halad a gyászmenet
a menny és a föld között
októberi almák gurulnak
az éj koporsóiból

lábaim a temetőbe visznek
a gyászmenettel haladok
meg ne próbálj vigasztalni
ha széllal szállnak a magvak
nem mondom úgyse: bonjour

koporsóban alszom át versemet

november közeleg

egy fehér virághoz
szólnom mily nehezemre esik
november közeleg mindenütt
nem félem már a napot

haragos lelkem lángjai közt
az éj fekete tócsába bukik
éjfekete tócsában süllyed el
a templomtorony

a kocsmában a bakter
kijátssza a tök alsót
de megüti őt a tök király
éjfekete tócsában süllyednek el

és nem marad más
csak egy fehér virág
szólnom hozzá mily nehezemre esik
közeleg november mindenütt

koronád szétomlik porrá

maradj a félelmeknél
s omolj szét porrá
akár egy letaszított király
aki a barmok helyett bög

köztünk ne időzz tovább
a sötétbe angyalt rajzolok
virágzó almafákat
a tudás miatt

maradj te örökre por
a halottasház körül
koronád is szétomlik porrá
ne időzz tovább közöttünk

elcsendesedem

hall engem az isten mikor elcsendesedem
hallom az istent mikor elcsendesedem
senki nem ismer így hát senki nem öl meg
a mészáros a vályúba hajítja eszközét

nem hall engem a mészáros mikor elcsendesedem
szűz földből hajtott vesszővel ütlegelem az eget
fénylő kupákból iszom a csendet
hallom ahogy a mészáros a vályúba hajítja eszközét